

Daatje gehoorzaamde en nadat zij weg was, een weinig teleurgesteld dat mevrouw haar zoo wegzond, las Charlotte het briefje, dat met drukletters was geschreven.

„Kom van avond zeven uur in de Galeries. Ik moet je noodzakelijk spreken. Ik wacht je stellig.”

Mevrouw streek het papiertje glad en besloot na eenig wikken en wegen af te wachten of Marie verlof zou vragen om uit te gaan, maar het werd 12 uur, 't meisje deed geregeld haar werk en vroeg niets; zij werd er ongeduldig van.

Na de koffie ging zij uit, Marie bracht haar aan de deur, zeide beleefd goeden dag maar vroeg niets.

Mevrouw Zandberg ging naar de Vondelstraat en vertelde haar moeder en zusters het geval, natuurlijk klonk het weer als gewoonlijk van de oude mevrouw:

„Ik heb ze nooit vertrouwd een meid zonder getuigen, je mag haar wel goed nagaan.”

„Maar als zij mij nu niet vraagt om een uitgang, wat dan?”

„Zij is zoo geslepen; als zij 't niet vraagt, dan is 't alleen omdat zij vermoedt dat je het briefje hebt. Langer kan het toch zoo niet blijven; je vertrouwt haar niet meer. Maak er dus een eind aan; zeg dat je het briefje gevonden hebt en dat je nu alles weten wilt, en verkiest zij het niet te bekenen dan zeg je haar den dienst op.”

Charlotte liet zich opwinden en toen zij tegen vier uur t'huis kwam, werd Marie binnengeropen.

„Heb je niets verloren, Marie?” vroeg zij indrukwekkend.

„Neen mevrouw, voor zoover ik weet niet,” was het kalme antwoord.

„Ook geen briefje?”

„Een briefje?”

Zij werd bleek, tastte in den zak en haalde er haar zakdoek en portemonnaie uit, niets anders.

„'t Kan wel wezen mevrouw!” stotterde zij.

„Hier is 't briefje,” zeide mevrouw met nadruk, „je begrijpt dat ik 't gelezen heb; ik heb 't recht te weten wat mijn bedienden doen. Je schijnt een geheimen omgang te voeren want onlangs ben je ook gezien aan den arm van een heer. Kind, kind! wees toch voorzichtig! Een groote stad is vol gevaren! Ga niet met den eerste, den beste mee! Geloof me, de mannen zijn niet te vertrouwen, al praten ze nog zoo mooi; zij hebben geen eerlijke bedoelingen. 't Kan me voor je spijten, je bent jong, knap, onervaren, ik hoop 't ten minste, 't zou zoo jammer zijn als het verkeerd met je afliep, want ik ben heel tevreden over je, je bent goed voor je werk. Maar in den laatsten tijd vind ik je veranderd, je hebt iets aan 't hoofd, kom wees oprecht, zeg mij alles!”

Rose Marie stond met neergeslagen oogen voor haar mevrouw, en draaide zenuwachtig aan haar boezelaar.

Charlotte bewonderde zichzelf, zoo moederlijk, waardig als zij de zaak behandelde.